

РЕШЕНИЕ

№ 300

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елена Д. Чаушева
като разгледа докладваното от Снежина Колева Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20211100602831 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 18.11.2020 г., постановена по н.ч.х.д. № 19093/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав, подсъдимата Е.Ц. А. е призната за невинна в това, че като родител на детето М. И.Г.а през лятото на 2019 г. в продължение на 15 (петнадесет) дни през периода, който не съвпада с нейния годишен отпуск, за период от 10:00 часа на 06.07.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 07.07.2019 г. (неделя), за периода от 10:00 часа на 17.08.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 18.08.2019 г. (неделя) и за периода от 10:00 часа на 07.09.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 08.09.2019 г. (неделя) не е изпълнила съдебно решение относно личните контакти на частния тъжител ИЛ. ГР. Й. с детето М. И.Г.а, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 182, ал. 2 от НПК.

На основание чл. 190, ал. 1 от НПК частният тъжител И.Й. е осъден да заплати в полза на държавата по сметка на СРС направените разноски за съдебното производство в размер на 150,00 (сто и петдесет) лева, както и 5,00 (пет) лева такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от частния тъжител И.Й., с която се прави оплакване, че атакуваният акт е неправилен и постановен при съществено нарушение на процесуалните правила. Прави се искане присъдата да бъде отменена и подсъдимата да бъде призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение, както и присъждане на разноски. В допълнително изложение се акцентира на превратно тълкуване на доказателствата от първия съд и на съществени нарушения на процесуалните правила, вкл. относно извода му, че тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81, ал. 1 от НК.

В закрито съдебно заседание въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимата, на свидетели и на вещи лица.

В хода на съдебните прения повереникът на частния тъжител поддържа жалбата и посочва, че изхожда единствено и само от интереса на детето, което счита, че трябва да вижда и двамата си родители, а първоинстанционният съдебен акт е пречка за това.

Защитникът на подс. А. оспорва въззивната жалба, като счита изложените в допълнението към нея съображения за неоснователни. Поддържа, че първият съд е разгледал доказателствата по делото обективно, всестранно и пълно. Споделя становището на повереника на тъжителя, че детето има необходимост от двамата си родители, но това не трябва да бъде пречка то да ходи на лагери и да се развива както умствено, така и спортно. Пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна.

В своя защита подс. Е.А. поддържа казаното от защитника си и посочва, че не е извършила твърдяното в тъжбата престъпление, а на инкриминираните дати е пуснала детето си на лагер, за което частният тъжител е бил уведомен.

В правото си на последна дума подсъдимата моли да бъде оправдана, защото не е извършила престъпление.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, XVII-ти въззивен състав, като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, взе предвид разпоредбите на закона и извърши цялостна проверка на атакувания съдебен акт, намери за установено следното.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Подсъдимата Е.Ц. А. е родена на **** г. в гр. София, българка, български гражданин, омъжена, с висше образование, трудово ангажирана, неосъждана.

Частният тъжител И.Й. и подс. Е.А. имали сключен граждански брак, по време на който на 08.08.2011 г. им се родило детето М. И.Г.а. С решение № III-89-42/10.03.2014 г., постановено по гр. д. № 19524/2013 г. по описа на СРС гражданският брак между двамата бил прекратен, като упражняването на родителските права по отношение на детето били предоставени на майката – подс. А., а на бащата Й., бил определен режим на лични отношения с детето. С решение № 430877/15.06.2018 г., по гр.д. № 22588/2017 г. по описа на СРС, III ГО, 89 с-в, бил изменен режимът на лични отношения на детето Г с бащата Й., като било определено следното: да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10:00 часа в събота до 18:00 часа в неделя, както и тридесет дни през лятото, несъвпадащи с платения годишен отпуск на майката, както и { . . }, както и през всяко друго време след уговорка с майката.

Съобразно тъжбата и данните по делото, на 10.04.2019 г. тъжителят И.Й. отправил писмено искане до подс. Е.А. да го уведоми кога ще ползва годишния си отпуск през лятото на 2019 г. Получил отговор, че може да вземе детето от 14.06.19 до 28.06.19г. и от 15.07. до 29.07.19г. Първоначално това го удовлетворявало, но после работния му график се променил и не могъл да вземе втори отпуск през м. юли за

остатъка от 15 дни.

На 28.06.2019 г. ЧТ Й. отправил писмена покана до подс. А. за отговор до 05.07.2019 г. относно периода, когато тя ще ползва отпуск лятото на 2019 г. и отправил предложение ползването на 15 дни от полагащите му се през лятото за осъществяване на личен режим на отношения с детето да е: от 01.08.2019 г. до 16.08.2019 г., от 15.08.2019 г. до 31.08.2019 г. или от 31.08.2019 г. до 15.09.2019 година.

От 01.07.2019 г. до 10.07.2019 г. детето М. Г била на лагер-фестивал в базата на Еврогрейд-Китен-Атлиман бийч хотел с балет „В. Д.” със знанието на бащата И.Й..

На 04.07.2019 г. подс. Е.А. написала отговор на покана, в който поискала да бъде информирана дали тъжителят ще вземе дъщеря си от 15.07.2019 г. до 30.07.2019 г. съобразно първоначално заявеното му искане, като е посочила, че това е единственият период от лятната ваканция, който не съвпада с платения ѝ годишен отпуск или ангажименти на детето.

На 06.07.2019 г. около 10:00 часа ЧТ И.Й. заедно с приятеля си – св. И.Г., отишли до адреса, на който живеела детето М. Г в гр. София, ж.к. „Надежда-Г”, за да я вземе в изпълнение на режима на лични отношения, но никой не им отворил. Тогава ЧТ Й. се обадил на бившата си съпруга, която му казала, че детето не се намира на адреса и да не я притеснява. По-късно същия ден подсъдимият подал заявление до 02 РУ-СДВР за неизпълнение на съдебно решение от страна на подс. А..

На 23.07.2019 г. тъжителят Й. отново отправил писмена покана до подс. А. да даде отговор до 29.07.2019 г. относно периода от време, когато ще може да вземе дъщеря си за 15 дни през лятото на 2019 г., като предложил два варианта: от 10.08.2019 г. до 26.08.2019 г. или от 15.08.2019 г. до 31.08.2019 г.

На 26.07.2019 г. подс. Е.А. написала отговор на покана, в който посочила, че единствените възможни дати за вземане на детето през лятото са били втората половина на месец юни и втората половина на месец юли. Подсъдимата е посочила, че в останалото време до края на лятната ваканция на детето е планирвала да използва годишния си платен отпуск, а от 25.08.2019 г. до 08.09.2019 г. детето ще бъде на лагер, на който държи да отиде, след което започва учебната година.

На 17.08.2019 г. около 10:00 часа ЧТ И.Й. заедно със св. И.Г. отново отишли на адреса на М. Г, за да я вземе в изпълнение на режима на лични отношения, но на адреса не намерили никого и тъжителят не успял да се свърже с подсъдимата по телефона. По-късно същия ден подсъдимият отново подал заявление до 02 РУ-СДВР за неизпълнение на съдебно решение от страна на подс. А..

От 25.08.2019 г. до 08.09.2019 г. детето М. Г като член на СКХГ „Локомотив” била на спортен лагер в спортна база Белмекен, като ЧТ Й. е поддържал връзка с дъщеря си и с треньорския екип.

На 07.09.2019 г. около 10:00 часа ЧТ Й. с негов приятел – св. К.К., посетили адреса, където живеела дъщеря му, за да я вземе в изпълнение на режима на лични отношения, като този път им отворил мъжът, с когото подсъдимата живеела, който им обяснил, че детето е на лагер.

На 28.08.2019 г. до тъжителя е изпратено писмо от Агенция за социално подпомагане във връзка с подаден от него сигнал за родителско отчуждаване от 03.06.2019 г., с което бил информиран относно извършените от служители на агенцията проверки по случая и му било препоръчано при необходимост от негова страна и/или от страна на подсъдимата в качеството им на родители на детето М. Г да бъдат консултирани и насочени към подходящи социални услуги с цел подобряване на отношенията в интерес на детето.

ЧТ И.Й. подал тѣжба до СРП, съдържаща твърдения за противоправно нарушаване от страна на подс. Е.А. на постановления от съда режим на осъществяване на лични отношения с дъщеря му, като на 17.07.2019 г. с изх. номер от 19.07.2019 г. е издадено постановление за отказ да се образува досъдебно производство по пр. пр. с вх. № 31672/2019 г. по описа на СРП за твърдяното престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК, тъй като съгласно чл. 193а от НК наказателното преследване за посоченото престъпление се възбужда по тѣжба на пострадалия пред съответния районен съд.

Описаната по-горе фактическа обстановка се установява от събраните от първоинстанционния съд доказателства и доказателствени средства, както следва: **гласните доказателствени средства** чрез обясненията на подсъдимата Е.Ц. А.. (л. 73 от съд. д.) и показанията на свидетелите К.Н.К. (л. 61-62 от съд. д.), И.С.Г. (л. 62 от съд. д.), Л.Й.Й. (л. 62 от съд. д.), **писмените доказателства:** копие на удостоверение за раждане на М. И.Г.а (л. 6 от съд. д.), копие на решение № 430877/15.06.2018 г., постановено по описа на СРС, III ГО, 89-ти състав (л. 7-9 от съд. д.), копия на заявления до ОЗ РУ – СДВР (л. 13, 14 и 15 от съд. д.), копие на постановление за отказ да се образува досъдебно производство на СРП от 17.07.2019 г. (л. 16 от съд. д.), копия на искане и покани от И.Й. до Е.А. (л. 10, 17 и 18 от съд. д.), копия на отговори на покани от Е.А. до И.Й. (л. 19 и 20 от съд. д.), сигнал за родителско отчуждаване до Агенция за социално подпомагане (л. 21 от съд. д.), отговор от Агенция за социално подпомагане (л. 22 от съд. д.), отговор от Дирекция „Национална система 112“ към МВР от 29.06.2020 г. с приложен 1 бр. оптичен носител (л. 52-53 от съд. д.), справка за съдимост на подсъдимата (л. 56 от съд. д.), служебна бележка от „Балет В. Д.“ ООД (л. 57 от съд. д.), служебна бележка от СКХГ „Локомотив“ (л. 58 от съд. д.), служебна бележка от „В.“ ЕООД (л. 59 от съд. д.), удостоверение от Ливанско училище „Д.Х.Д.“ (л. 60 от съд. д.) и **способи на доказване:** съдебна компютърно-техническа експертиза (л. 65-71 от съд. д.).

Въззивният съд констатира, че първоинстанционната присъда е постановена при напълно изяснена фактическа обстановка, а при обсъждане на доказателствената съвкупност не са допуснати съществени процесуални нарушения. Настоящата инстанция не откри основания за ревизиране на приетата от първия съд фактология, която е изяснена съобразно точния смисъл на доказателствения материал без да са допуснати логически грешки при обсъждането му или превратно тълкуване. Извършеният от СРС анализ на доказателствата напълно се подкрепя от настоящата инстанция, като при установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е инкриминираното деяние от подс. Е.А., контролираният съд е анализирал подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от кредитираните писмени доказателства и гласни доказателствени средства. Въззивният съд намира, че първоинстанционният е формирал логически верен извод, въз основа на точния смисъл на събраните доказателства, че подсъдимата не е извършила престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК.

От приобщените по делото копие на удостоверение за раждане на М. И.Г.а и копие на решение № 430877/15.06.2018 г., постановено по описа на СРС, III ГО, 89-ти състав, се извежда, че ЧТ Й. и подс. А. са родители на детето М. Г, упражняването на родителските права по отношение на детето били предоставени на подсъдимата, а на тѣжителя бил определен режим на лични отношения с детето.

От приложената по делото служебна бележка, издадена от хореографите и ръководителите на балет „В. Д.“, се установява, че детето М. Г от 01.07.2019 г. до 10.07.2019 г. е била на лагер-фестивал в базата на Еврогрейд-Китен-Атлиман бийч хотел с балет „В. Д.“ със знанието на бащата И.Й.. От служебна бележка, издадена от СКХГ „Локомотив“, се установява, че М. Г е член на СКХГ „Локомотив“, тренира и се

обучава в клуба и е картотекиран състезател през 2020 г., като по време на спортен лагер в спортна база Белмекен, състоял се през 2019 г., бащата е поддържал връзка с детето, както и с треньорския екип. От служебна бележка, издадена от „В.“ ЕООД, се изяснява, че подс. Е.А. за периода от 02.08.2019 г. до 27.08.2019 г. е ползвала годишен отпуск в размер на двадесет работни дни, а от удостоверение, издадено от Ливанско училище „Д.Х.Д.“, се установява, че учебната 2019-2020 г. е започнала на 09.09.2019г.

На следващо място, въззивният съд, подобно на първия, даде вяра на обясненията на подс. А., че тъжителят е знаел къде се намира дъщеря им в посочените от тъжителя периоди, тъй като намират подкрепа в показанията на св. Й. и приложените по делото служебни бележки, покани и отговори на покани. Контролираният съд обосновава е кредитирал и показанията на разпитаните в хода на първоинстанционното съдебно следствие свидетели като обективни и безпристрастни, като изложеното от свидетелите К. и Г. кореспондира с приложените по делото заявления до 02 РУ – СДВР и сигнал до Национална система 112, а това от св. Й. намира подкрепа в приобщените служебни бележки.

Първият съд е достигнал до обоснован извод и че заключението на СКТЕ не спомага за изясняване предмета на делото, тъй като съдържа противоречива информация относно датата, на която е подаден сигнал от подсъдимия на спешен телефон 112 – вещото лице е посочило, че съдържа файлове от 26.06.2019 г., докато файл 0899882824.jpg от изследвания оптичен носител съдържа момента снимка на монитор, в която е посочена датата 06.07.2019 г., а файл 0899882824.mov е звуков и съдържа оплаквания, съобщени на 06.07.2019 г. в 10:00 часа от лице с фамилия Й. във връзка с неизпълнение на съдебно решение.

Останалите доказателствени източници не съдържат значими противоречия помежду си, поради което не е необходимо да бъдат обсъждани поотделно по аргумент за противното от чл. 305, ал. 3 от НПК.

Въз основа на направения доказателствен анализ и установената чрез него фактическа обстановка, настоящата инстанция споделя и правните изводи на първоинстанционния съд, че подс. Е.А. не е осъществила състава на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НПК.

За да бъде осъществен съставът на визираното престъпление е необходимо от обективна страна да бъде установено, че родител или друг сродник не изпълнява или по какъвто и да е начин осуетява изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Обективната съставомерност на деянието по този законов текст изисква да е налице влязло в сила решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете.

Изпълнителното деяние на престъплението може да се осъществи в някоя от следните две форми, алтернативно предвидени в диспозицията на наказателноправната норма – неизпълнение на съдебно решение или осуетяване изпълнението на съдебно решение.

От субективна страна то може да се извърши само умишлено, при пряк или евентуален умишъл. Деецът следва да съзнава, че упражняването на родителските права или правото на лични контакти с детето са уредени със съдебно решение, да предвижда осуетяването на изпълнението на това решение или неговото неизпълнение, като иска или допуска това.

В конкретния по делото случай, несъмнено се установява, че с решение № 430877/15.06.2018 г., постановено по описа на СРС, III ГО, 89-ти състав, бил изменен определеният с решение № III-89-42/10.03.2014 г., постановено по гр. д. № 19524/2013

г. по описа на СРС, режим на лични отношения между бащата – ЧТ И.Й., и детето М. Г. Категорично се установи и това, че в периодите от 10:00 часа на 06.07.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 07.07.2019 г. (неделя), за периода от 10:00 часа на 17.08.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 18.08.2019 г. (неделя) и за периода от 10:00 часа на 07.09.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 08.09.2019 г. (неделя), бащата – ЧТ Й., не е осъществил лични контакти с детето си.

Напълно логична и правилна в същността си, поради което се споделя изцяло от въззивната инстанция, е оценката на фактите от първата инстанция и достигнатият за всяка от датите извод, че липсват действия на подсъдимата, които обективират изискваното съставомерното психично отношение по умишлено неизпълнение или осуетяване на посоченото съдебно решение. Констатираното, че обективното нереализиране на постановения личен контакт на бащата с детето при установеното по фактите не се дължало на действия на подсъдимата, реализиращи или обективизиращи съставомерен умишъл, е изведено от и съответства на съдържанието на гласните и писмените доказателствени източници. От приобщената по делото служебна бележка, издадена от балет „В. Д.“, показанията на св. Й. и обясненията на подсъдимата се установи, че на 06.07.2019 г. детето М. Г. е била на лагер в гр. Китен с балет „В. Д.“, който бил проведен в периода от 01.07.2019 г. до 10.07.2019 г., като бащата И.Й. е знаел, че дъщеря му е на този лагер. От служебната бележка, издадена от „В.“ ЕООД, се установи, че в периода от 02.08.2019 г. до 27.08.2019 г. подс. Е.А. е била в платен годишен отпуск, а видно от съдебното решение в частта за режима на лични отношения бащата Й. има право да вижда и взема дъщеря си тридесет дни през лятото, несъвпадащи с платения годишен отпуск на майката. От копието на отговора на покана от 26.07.2019 г. на подс. Е.А., служебната бележка от СКХГ „Локомотив“ и показанията на св. К. по делото се изясни, че детето Г. е било на лагер от 25.08.2019 г. до 08.09.2019 г. в спортна база Белмекен, а от удостоверение от Ливанско училище „Д.Х.Д.“ се установи, че на 09.09.2019 г. е започнала новата учебна година.

При тези данни правилно първият съд е признал подс. А. за невиновна и я е оправдал за твърдяното бездействие : за периода 10:00 часа на 06.07.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 07.07.2019 г. (неделя), за периода от 10:00 часа на 17.08.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 18.08.2019 г. (неделя) и за периода от 10:00 часа на 07.09.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 08.09.2019 г. , като въз основа на фактите по делото обосновано първият съд е стигнал до извод за субективна несъставомерност и в трите случая, а за периода от 10:00 часа на 17.08.2019 г. (събота) до 18:00 часа на 18.08.2019 г. и за обективна несъставомерност.

В този аспект напълно неоснователни са възраженията на адв. С., че е налице преразказ на тъжбата и превратно тълкуване на доказателствата. Такива пороци въззивният съд не констатира, т.к. първият съд се очертал предмета на доказване съобразно предявената тъжба, а събирането и оценката на доказателствата е осъществена според предписанията в процесуалния закон и според точното им значение, вкл. не са игнорирани гласните източници, събрани по инициатива на ЧТ, илюстрация за това е обстоятелството, че същите са ползвани като годин източник на данни при формиране на изводите по фактите.

По отношение на описания в тъжбата и допълнението към нея период през лятото на 2019 г. в продължение на петнадесет дни, несъвпадащ с годишния отпуск на подс. Е.А., за който се твърди, че подсъдимата не е изпълнила процесното съдебно решение, въззивният съд счита крайният правен извод на първия за оправдаване на подсъдимата за правилен. СРС правилно е изтъкнал, че е налице отсъствие на конкретизация за обективен елемент от състава на престъплението, като в тази част описанието е било идентично както в първоначалната тъжба, така и в молбата, с която

е следвало да се отстранят нередовности. При тези данни доводите на повереника за необходимост от даването на ново указание, са неоснователни.

Независимо от горното, установява се, от приложената към тъжбата кореспонденция между тъжителя и подсъдимата (покани и отговори на покани) става ясно, че тъжителят е направил предложение да вземе детето от 14.06.2019 г. до 28.06.2019 г. или от 15.07.2019 г. до 29.07.2019 г., като подсъдимата се е съобразила с тези дати и е организирала ходенето на лагери на детето от 01.07.2019 г. до 10.07.2019 г. и от 25.08.2019 г. до 08.09.2019 г., както и годишния си отпуск от 02.08.2019 г. до 27.08.2019 г. Впоследствие тъжителят е направил предложения да вземе детето за други периоди през м. август 2019 г., които съвпадат с годишния отпуск на подсъдимата или с организираните вече ангажменти на детето, свързани със спортните му занимания, за което изрично е информиран от подсъдимата. С оглед изложеното и тук липсват доказани съставомерни признаци от обективна страна.

Въз основа на изтъкнатите съображения, налага се извода, че на основание чл. 304 от НПК подс. Е.А. правилно е призната за невинна и е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.

Оправдаването на подсъдимата е намерило отражение и при произнасянето относно сторените разноси в производството за КТЕ, които законосъобразно, на осн. чл. 190, ал. 1 от НПК, са възложени в тежест на тъжителя.

При осъществената в цялост служебна проверка на обжалваната присъда, въззивният съд, противно на доводите във въззивната жалба, не констатира неправилност на същата, които да налагат нейната отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 18.11.2020 г., постановена по н.ч.х.д. № 19093/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____